

«Εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον»

Διασχίζοντας το πέλαγος της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, αδελφοί μου, μάς αξιώνει σήμερα η Αγία μας Εκκλησία να ψάλλουμε την Β' Στάση των Χαιρετισμών της Υπεραγίας Θεοτόκου. Μάς δίδει, ακόμα μία φορά, την ευκαιρία να αντικρίσουμε την μητρική μορφή της και να καταθέσουμε στην αγάπη της τα αιτήματα της καρδιάς μας, όσα απασχολούν τις ψυχές μας, αλλά και την κοινωνία μας. Ο εσωτερικός αυτός πόθος της καρδιάς μας, η κραυγή της ικεσίας μας, εκφράστηκε και πάλι με τον ανυπέρβλητο εκείνο ύμνο, που συνιστά το σημείο κατατεθέν της περιόδου και για πολλούς δικαίως θεωρείται ως «ο Εθνικός ύμνος της Εκκλησίας» το «Τη Υπερμάχω...»

Με αυτόν τον ύμνο ο ιερός υμνωδός τοποθετεί στα χείλη μας, πέραν των ευχαριστιών μας προς το πρόσωπο της Παναγίας μας, για τις άπειρες ευεργεσίες της και την παράκληση να μάς ελευθερώσει από όλους τους κινδύνους που απειλούν την ύπαρξή μας: «Εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον».

Είναι αλήθεια ότι ποικίλοι και σοβαροί κίνδυνοι μάς απειλούν διαρκώς. Κάποιοι απ' αυτούς έχουν προσωπικό χαρακτήρα, άλλοι κοινωνικό και άλλοι εθνικό. Γι' αυτό είναι καλό να επικεντρωθούμε απόψε σε εκείνους τους κινδύνους που απειλούν την κοινωνική μας υπόσταση και συνοχή, καθώς έχουν άμεσο και σοβαρότατο αντίκτυπο τόσο στην προσωπική, όσο και στην εθνική μας ζωή.

Ο πρώτος μεγάλος κίνδυνος που αντιμετωπίζει σήμερα ο τόπος μας είναι η διατάραξη της κοινωνικής ειρήνης και συνοχής. Αυτό συμβαίνει λόγω της διαρκώς αυξανόμενης οικονομικής κρίσης, που, λίγο ή πολύ, χτυπά την πόρτα κάθε Ελληνικής οικογένειας, λαμβάνοντας διάφορες μορφές: ανεργία, φτώχεια, μείωση εισοδημάτων, αβεβαιότητα για το μέλλον, κλονισμό των ελπίδων, διασάλευση της οικογενειακής ενότητας κ. άλ. Το δυστύχημα είναι ότι άπαντες αναζητούν τις ευθύνες της κρίσης έξω απ' αυτούς, εναποθέτοντας τα βάρη μόνο σ' εκείνους που διαχειρίστηκαν την εξουσία τις τρεις τελευταίες δεκαετίες. Αναμφίβολα, οι ευθύνες συγκεκριμένων προσώπων και πολιτικών επιλογών είναι πολλές και μεγάλες. Θα ήταν, όμως, άκρως παραπλανητικό να εστιάσουμε

μόνο σ' αυτές, περιορίζοντας την κρίση στην κακή διαχείριση του δημοσίου χρήματος και στην διαφθορά τόσο του δημοσίου όσο και του ιδιωτικού τομέα.

Η κρίση, την οποία βιώνουμε, όπως επισημαίνουν όλοι οι υγιώς σκεπτόμενοι άνθρωποι σήμερα, που δεν κρύβονται πίσω από το δάκτυλό τους, είναι πρωτίστως πνευματική, κρίση ήθους και αρχών. Όλοι μας γίναμε μάρτυρες, τα τελευταία χρόνια, της συστηματικής προσπάθειας αποδόμησης της πίστης, της παράδοσης, της ιστορίας, της εθνικής μας αυτοσυνειδησίας, από συγκεκριμένα κέντρα εξουσίας, γηγενή και αλλότρια, τα οποία εξαγόρασαν την συνείδησή μας με ψεύτικο και δανεικό πλούτο. Και φθάσαμε, από ένας λαός που είχε όλους τους πνευματικούς θησαυρούς, που μάς καθιστούσαν πραγματικά πλουσίους, να τρώμε σήμερα τα ξυλοκέρατα των πάσης φύσεως εκμεταλλευτών μας, ομοιάζοντας, δυστυχώς, με τον άσωτο υιό της Ευαγγελικής περικοπής. Πρώτα φτωχύνουμε πνευματικά και έπειτα υλικά. Η κρίση που διερχόμαστε είναι καρπός των εγκληματικών, εις βάρος του ιδίου του εαυτού μας, επιλογών.

Υπάρχει, όμως κι ένας ακόμα πιο σοβαρός κίνδυνος, που είναι άμεσα συνδεδεμένος με την σοβούσα οικονομική κρίση· πρόκειται για την απελπισία, που οδηγεί στην απόγνωση και τελικά, στην παραίτηση από τον αγώνα και την προσπάθεια. Γι' αυτό βλέπουμε να αυξάνεται δραματικά ο αριθμός των συμπολιτών μας εκείνων, που, μη έχοντας από πού να κρατηθούν, επιλέγουν την «λύση» της αυτοκτονίας, γλιτώνοντας, όπως νομίζουν, από τα βάρη αυτής της ζωής και φορτώνοντάς τα στους ώμους των οικείων και συγγενών τους, ενώ, την ίδια στιγμή, οδηγούν την ψυχή τους στην απώλεια. Η πνευματική μας φτώχεια, που, στην προκειμένη περίπτωση, μεταφράζεται σε έλλειμμα ελπίδας και πίστης στον Θεό, οδηγεί σε τραγωδίες που, όχι μόνο δε λύνουν τα προβλήματα, αλλά τα αυξάνουν και τα διογκώνουν.

Αν γυρίσουμε τον δείκτη του χρόνου προς τα πίσω, θα δούμε, αγαπητοί μου, ότι οι γονείς και οι πατέρες μας πέρασαν μεγαλύτερες και πιο οδυνηρές κρίσεις, απ' αυτήν που διέρχεται σήμερα ο τόπος μας. Δε το έβαλαν κάτω, όμως, δεν λύγισαν, δεν παραιτήθηκαν. Αγωνίστηκαν, θυσίασαν το εγώ τους στο κοινό καλό και πέτυχαν το θαύμα της ανάστασης της πατρίδας, όταν όλοι την είχαν καταδικασμένη. Αυτό το πέτυχαν γιατί διατηρούσαν πάντοτε μέσα τους άσβεστη τη φλόγα της πίστης και εναπέθεταν την ελπίδα

τους στον Χριστό και στην Παναγία Μητέρα Του. Εκείνη γνωρίζει από πόνο. Ξέρει τί θα πει στέρηση και δοκιμασία, γι' αυτό και γνωρίζει τον τρόπο για να στηρίξει τα πονεμένα παιδιά της. Να αυξήσουμε, λοιπόν, την πίστη μας, αδελφοί μου, να συσπειρωθούμε μέσα στη ζωή της Εκκλησίας, να αναπτύξουμε και πάλι την εν Χριστώ ενότητα και αλληλεγγύη μας και να είμαστε σίγουροι ότι οι πειρασμοί θα υποχωρήσουν, οι δυσκολίες θα ξεπεραστούν και η ελπίδα, διά πρεσβειών της Υπεραγίας Θεοτόκου, θα εγκατασταθεί και πάλι στην πληγωμένη κοινωνία μας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.